

Un centenari picassià

Joan Bassegoda i Nonell

Pablo Ruiz Picasso va pintar la tela "Ciencia y Caridad" a les darreries de 1896 i, un cop presentada a la Exposición Nacional de Bellas Artes de Madrid el maig de 1897, va merèixer una Menció Honorífica que significava moltíssim per un pintor de tan sols setze anys.

El gran amic, secretari i biògraf de Picasso, Jacobus Sabartés, exemplifica en el seu llibre de 1953, com el pare de l'artista José Ruiz Blasco i alguns dels seus amics, entre els quals hi figurava el crític Joaquín Martínez de la Vega, es reuniren un migdia al menjador del Cercle del Liceu per tal de celebrar la Menció Honorífica del noi.

En el curs del dinar Joaquín Martínez de la Vega deixà caure unes gotes de xampany damunt del cap de Picasso i el batejà oficialment com a pintor.

Això vol dir que la consagració oficial de Picasso com artista pintor s'esdevingué ara fa cent anys al Cercle del Liceu de Barcelona, que aleshores en complia cinquanta, des de la seva inauguració el novembre de 1847.

Picasso estengué la seva fama per tot el món i s'allunyà de Barcelona el 1903, any en què es va cloure el seu període barcelonès, magníficament descrit per J. F. Ràfols a "Destino" el 3 de març de 1956.

Picasso havia arribat a Barcelona el 1895, de la mà del seu pare, professor de pintura de l'Escola de Llotja.

A Barcelona restaren obres seves al Museu d'Art Modern de la Ciutadella, amb tot, però, a partir del llegat Sabartés i de la col·lecció Vilató, es pogué muntar el Museu Picasso en el restaurat palau Berenguer d'Aguilar al carrer de Montcada, per impuls de l'alcalde Josep M. de Porcioles.

Després vingué la decoració del fris i del saló de la primera planta del nou Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya i Balears, obra de l'arquitecte Xavier Busquets i Sindreu, a la plaça Nova.

Aquest fet convertí Barcelona en l'autèntica capital de l'art picassià. Cal dir al respecte que l'arquitecte Xavier Busquets, en una de les nombroses visites a "La Californie" informà a Picasso que, per tal de decorar l'interior del saló del nou edifici, havia encarregat uns murals a Joan Miró. Picasso saltà com un ressort i molt enèrgicament digué: "Els Miró te'ls faré jo" i,

per aquesta raó, hi ha també picassos a l'interior de l'edifici, realitzats igualment amb la tècnica d'esgrafiats damunt de formigó de grava negra i ciment blanc amb les superfícies tractades amb doll de sorra a pressió per l'especialista noruec Carl Nesjar.

Llàstima que les pintures murals amb les quals Picasso decorà l'estudi del seu amic Jacobus Sabartés a l'àtic d'una rònega casa del car-

rer del Consulat, davant mateix de la Casa Llotja de Mar, es perdessin en canviar de llogater, d'elles resta tan sols l'explicació que en féu Sabartés en el seu llibre on descriu el moro penjat d'una figuera i altres motius sense massa relació entre ells.

Tot amb tot ara és un bon moment de destaponar una altra ampolla de cava per tal de celebrar el centenari del bateig pictòric de Picasso al Cercle del Liceu i recordar amb complaença el seu èxit a l'Exposició Nacional de 1897.

Picasso. Ciència i caritat. Barcelona 1897.